

Jonas Bonnier este un romancier, scenarist și jurnalist suedez. A fost CEO și președinte al Grupului Bonnier din 2008 până în 2014. În prezent trăiește în Miami cu soția și cei doi copii.

JONAS BONNIER

JAF

CU ELICOPTERUL

Traducere din limba engleză
CIPRIAN ȘIULEA

București
2018

1

Bătrânul ieși din pădure, aplecat deasupra bastonului. Drumul nu era altceva decât două urme de roți peste care crescuse iarba. Bătrânul purta o pereche de cizme negre de cauciuc cumpărate de la supermarketul Coop Forum din Handen cu câteva săptămâni în urmă și o pelerină maro-închis de la magazinul Tempo din Fältöversten.

Nu prea se pricepea să cumpere haine, nu se pricepuse niciodată.

Pământul încă nu era acoperit de zăpadă, dar înghețul prinsese copacii și tufișurile în strânsoarea lui de fier. Era, în sfârșit, o zi cu adevărat rece, și poate că pe seară avea să vină și zăpada.

În pădurea înghețată, unde acele de un verde-închis ale brazilor erau cea mai aprinsă culoare dintr-o paletă altfel cenușiu-maronie, un câine negru apăru în fața bărbatului. Un labrador retriever. Câinele își studie stăpânul, plecă nasul în pământ și fugi. După câțiva pași, alți trei câini negri veniră în goană, toți de aceeași rasă și mărime. Traversară poteca și dispărură în tufișurile de pe partea cealaltă. Bătrânul îi urmă. Auzea în spatele lui restul haitei, trei femele și un mascul

care hoinăreau printre crenguțele înghețate de afin și tufișurile de ferigi.

Mergeau spre casă.

Bărbatul locuia într-o căsuță roșu-închis de la sud de Landfjärden, cam la jumătatea drumului dintre Nynäshamn și Stockholm. Iarna putea să vadă, prin pădurea deasă de la fereastra bucătăriei, până la insula Muskö. De la poartă până la marginea apei erau doar câteva sute de metri, iar câinii lui aveau destule locuri în care să se bălăcească primăvara și vara. La urma urmei, labradorii sunt o rasă cu degete membranate; o rasă pentru recuperat vânatul din apă.

Cei opt câini adulți locuiau împreună cu bărbatul în căsuța principală, iar cele două anexe erau pentru puii proaspăt fătați. Bărbatul creștea labradori de aproape douăzeci de ani și prefera câinii oamenilor. De asta locuia în căsuța din pădure. Dat fiind că în zonă nu exista nici apă curentă, nici electricitate, era lăsat în pace. Vecinii lui păstrau distanța; cei mai apropiați locuiau în zona urbană care începea la vreo douăzeci de kilometri spre sud.

În primii câțiva ani, bărbatul se duse el însuși să se întâlnească cu cumpărătorii, dar de fiecare dată își ieșea din fire când doamnele bătrâne și grase întrebau dacă patrupelele au nevoie de mult exercițiu fizic și când copiii răsfățați trăgeau câinii de urechi. Iar când își ieșea din fire, întotdeauna ridica vocea și-i plesnea peste mână pe copiii obraznici.

Nu fusese deloc planul Domnului ca el să se ocupe de vânzări. Acum lucra prin intermediari. Oameni de la alte canise îi expuneau puii și câinii tineri, gestiona chiar și latura contabilă a afacerii. Și își asumau întregul merit, nu că bătrânului i-ar fi păsă de asta.

*

Era puțin înainte de ora nouă când se întoarse acasă după plimbarea de dimineață. Căsuța lui avea trei camere și o bucătărie. De vreme ce câinii aduceau întotdeauna cu ei în casă jumătate de pădure, iar de câțiva ani bătrânul avea probleme cu spatele, nu prea avea rost să facă curat. Nu lăsa câinii să intre în bucătărie, ceea ce însemna că era singura încăpere în care exista o oarecare ordine. Bătrânul porni cafetiera.

Aștepta oaspeți.

Îi cunoștea suficient de bine ca să fie sigur că aveau să apară atunci când le spusese el să vină. Presupunea că se temeau de el, și că nu erau singurii.

Sami Farhan sosi primul.

Bătrânul îl văzu apropiindu-se pe cărarea dinspre drumul principal. Autobuzul dinspre Västerhaninge spre Nynäs oprea pe drumul 73, iar căsuța era la mai puțin de zece minute de mers prin pădure.

Trecuseră ani de când Sami luptase ultima oară în ring, dar încă se mișca asemenea unui boxer. În ciuda trupului mare și solid, era rapid și agil pe picioare, și avu nevoie de mai puțin de un minut ca să ajungă de la poartă la casă. Purta o scurtă gri de lână care părea mai potrivită pentru eleganta piață Nytorget într-o zi caldă de primăvară, iar în picioare avea adidași albi.

Bărbatul îi deschise ușa. Cei opt câini negri fură atât de entuziasmați de neașteptata vizită a boxerului, încât aproape îl doborâră la pământ. Dat fiind că, în mod evident, al doilea oaspete al bărbatului nu venise cu același autobuz, mai trebuiau să aștepte încă treizeci și cinci de minute. Acesta era intervalul dintre curse. Bătrânul luă cheia anexe dintr-un cui din spatele ușii și ieșiră împreună în curte.

- Ce mai fac frații tăi, Sami?
 - De ce?
 - L-am văzut acum ceva timp pe fratele tău mai mare, Ali, dar de mult nu mai am vești despre cel mai mic. Adil, nu?
 - Da, așa îl cheamă.
 - E totul în regulă cu el?
 - Va trebui să-l inviți și să-l întrebi pe el, dacă te interesează atât de mult.

Bărbatul încuviință din cap și privi în jos. Pe buzele lui dansa un zâmbet amuzat. Sensibilitatea lui Sami în privința fraților lui era neschimbată.

În curtea dintre cele două anexe, bătrânul avea o pivniță pentru rădăcinoase care fusese construită în anii '50. Era din piatră peste piatră, în stilul tradițional, iar pe acoperișul ei creștea mușchi. După doar câteva decenii, construcția părea la fel de veche ca și pădurea înconjurătoare.

Flancați de cei opt câini, bărbatul și Sami se opriră la pivnița pentru rădăcinoase ca să scoată mâncare pentru pui. Acolo ținea hrana pentru câini, prosoapele de bucătărie, hârtia igienică și toate celelalte lucruri care nu încăpeau în cămara din casa principală. Pivnița săpată în stâncile din spatele ei era mult mai mare decât părea.

În capăt de tot, unde era beznă, bătrânul avea vreo cincizeci de cutii stivuite. Fiecare era plină cu bancnote, sortate în pungii de plastic. Erau bancnote de toate valorile, iar suma totală depășea 300 de milioane de coroane.

După toate probabilitățile, banii erau pe cale să putrezească în pivnița rece și umedă.

Dar bătrânul nu-și făcea griji din cauza asta. La urma urmei, nu exista ceva anume pe care ar fi vrut să-i cheltuiască.

Îl rugă pe Sami să care mâncarea pentru câini și se duseră în tăcere să hrănească puii mereu înfometați.

Când se întoarseră în casa principală, bătrânul dispăru în dormitorul lui de la etaj, iar Sami se așeză în bucătărie, privind lung apa care trecea pic cu pic prin cafetieră. Întotdeauna îi era greu să stea liniștit; fără să-și dea seama măcar, începu să bată în podea atât de energic, încât se zgâlțâia cu scaun cu tot. Își mută privirea spre fereastră, și în cele din urmă îl văzu pe Michel Maloof apropiindu-se dintre copaci. Exact atunci auzi pași pe scări; se întorcea bătrânul.

Michel Maloof era mai scund decât Sami. Mergea cu umerii ușor aplecați, chiar dacă și el se mișca rapid și hotărât. Purta o pereche de ghetе mai potrivite pentru mersul prin pădure, dar era evident că suferea de frig. Când bătrânul deschise ușa, pe fața lui Maloof apărură zâmbetul lui larg caracteristic, lăsând să se vadă două șiruri de dinți care străluceau puternic pe fundalul bărbii negre îngrijite.

- Salut, spuse el.

Întinse mâna, uitând că bătrânul nu dădea mâna niciodată. Grație câinilor și atmosferei agitate, nu fu timp pentru stânjenală.

- Sami a ajuns deja, spuse bătrânul.

- Sami? repetă Maloof. Acel Sami?

Tonul lui avea o asprime abia perceptibilă. În afară de asta, era imposibil să-ți dai seama ce voise de fapt să spună prin această întrebare. Capacitatea lui de a-și disimula gândurile și emoțiile era legendară; nimeni nu ar fi jucat poker cu Michel Maloof de bunăvoie. Expresiile lui erau imperturbabile, zâmbetul obișnuit nu era afectat de nici o circumstanță externă, iar mișcările îi erau lente, ca și cum ar fi fost atent cumpănite.

Își trecu mâna prin barbă atunci când Sami apărură în ușa bucătăriei.

– Ce surpriză, spuse boxerul.

Toată lumea știa că, dacă voiai să lucrezi cu Michel Maloof sau cu Sami Farhan, nu puteai să ai de-a face și cu drogurile în același timp.

În ciuda acestui fapt, drumurile lui Maloof și Farhan nu se întâlneau niciodată altfel decât trecător.

Asta până acum.

Se așezară la masa uzată din bucătărie. Sami și Maloof stăteau amândoi cu mâinile împreunate pe cămile fierbinți cu cafea, iar Sami se întreba cum putea să trăiască bătrânul într-un loc atât de rece. Un câine începu să urle în fața bucătăriei și nu trecu mult până ca rudele lui să i se alăture. Bătrânul îi amuți cu o comandă scurtă, fără să aibă nevoie să ridice vocea.

Sami și Maloof se uitară unul la celălalt.

Împărțeau respectul câinilor față de bătrân, chiar dacă nu puteau pretinde că-l cunoșteau sau îl plăceau. Nu era genul de om față de care să simți prea multă afecțiune. Totuși, de fiecare dată când el îi contacta, dădeau curs invitației. De ce n-ar fi făcut-o? Bătrânul avea adesea idei interesante.

– Nu ești îmbrăcat destul de gros, spuse el atunci când Sami îl rugă să dea căldura mai tare.

Sami se abținu să-i spună că se inventaseră radia-toarele cu baterii, dacă problema era lipsa electricității.

– Am o sugestie, continuă bătrânul. Sau poate o întrebare.

Sami și Maloof ascultau. Diferența dintre cei doi bărbați era foarte clară când stăteau unul lângă celălalt. Privirea lui Sami era deschisă și încurajatoare, invitând gazda să dea mai multe lămuriri. Maloof stătea cu fața întoarsă într-o parte, crispat și aparent

dezinteresat, pierdut în sinea lui. Atunci când îl privi fugitiv pe bătrân în ochi, făcu asta cu curiozitatea prudentă a unui observator.

– La Västberga e o clădire pe care o știți bine, zise bătrânul. O clădire în care se află o sumă uriașă de bani. Și a apărut o ocazie...

Câinii mârâiră. Începură să se joace și în curând se auziră bufnituri, ca și cum ar fi răsturnat mobila din camera alăturată. Dar jocul lor luă sfârșit fără ca bărbatul să trebuiască să spună un cuvânt.

– Știu o femeie, urmă el, care cred că ar putea să... ajute. Există cel puțin o șansă. Ea caută... companie. E înregistrată pe site-urile acelea. Știți, tipul de site-uri unde îți dai întâlnire.

Sami și Maloof încuviințară din cap. Dacă altcineva ar fi spus asta, ar fi râs de cuvintele folosite, de „dat întâlnire”. Dar cu acest bătrân nu era de glumă. Cu el îți țineai gura și ascultai.

În schimb băură din cafea, care era tare și amară, și așteptară ca el să continue.

– De asta v-am chemat aici, spuse bătrânul după o scurtă pauză. M-am gândit că ar putea fi ceva pentru voi. Poate v-ar plăcea s-o cunoașteți pe fata asta? E de vârsta voastră. Duceți-vă și luați cina cu ea. Puteți spune că aveți datele ei din anunț.

Maloof și Sami se uitară unul la celălalt. Nici unul nu dusese vreodată lipsă de femei.

– Din păcate eu nu cred că pot, spuse în cele din urmă Sami. Știi că noi o să avem încă un copil, nu-i așa?

– Știu, zise bătrânul. Destul de curând, nu-i așa? Fiul tău nu putea să rămână singur? Cum îl cheamă? John? L-ați botezat deja?

– Nu pot să ies în oraș cu o fată, spuse Sami, fără să-i răspundă la întrebări. Bătu din picioare ca să le

încălzească și explică: Nu pot nici măcar să mă prefac. Înțelegi? Plus că eu nu mai fac genul ăsta de chestii. Acum mă ocup de altceva. Înțelegi?

Bătrânul confirmă, însă expresia lui nu sugera c-ar fi auzit obiecțiile lui Sami.

- Dar tu ce spui, Michel? întrebă el.

- Păi, da, zise Maloof, eu pot să ies cu oricine. Adică... fata asta... la două sute de metri de clădirea aia din Västberga e o secție de poliție. Ea nu poate... să schimbe asta, nu-i așa? Neprimind răspuns, continuă, în același timp prudent să nu-l contrazică pe bătrân și dornic să-și împărtășească îndoielile. Pe de altă parte... la recepție au paznici non-stop. O sută de camere. E unul din cele mai sigure seifuri din nordul Europei. Dar... poate că ea știe toate astea?

Bătrânul nu păru să sesizeze ironia.

- Întâlniți-vă cu femeia, repetă el, întorcându-se spre Sami. Ascultați-o. Se poate întâmpla să spună ceva interesant.

Sami trase de gulerul bluzei de trening, ca și cum ar fi avut nevoie de puțin aer.

- Nu, mulțumesc, răspunse el politicos, ca și cum i s-ar fi oferit încă un biscuit.

Bătrânul îl privi lung, fără nici o expresie pe față, apoi se întoarse spre Maloof.

- Michel?

- Da, spuse el. Apoi se răzgândi: Sau, nu știi?

- Dacă o scoți la cină, plătesc eu nota, spuse bătrânul. Iar dacă asta duce undeva, bănuiesc că pot să contribui financiar.

- Sigur, sigur, zise Maloof. Nu.

- Nu?

Maloof făcu un gest atât de vag, încât era imposibil de interpretat. Nu voia să pară că are o atitudine negativă.

Se uită la Sami, care scutură din cap aproape imperceptibil în timp ce-și freca mâinile ca să le încălzească. Amândoi aveau un respect imens față de bărbatul cu câinii, dar de data asta el părea să se agațe de un pai.

- Asta mă dezamăgește, spuse bătrânul, ridicându-se de la masă. Chiar mă dezamăgește.

O tăcere intensă se așternu asupra bucătăriei. Vizitatorii se foiră stânjeniți.

Bătrânul scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o întinse lui Maloof.

- Poți măcar să iei asta? Datele personale ale fetei. Și restul datelor ei de contact. În caz că te răzgândești?

- Mersi, răspunse Maloof luând hârtiuța și băgând-o în buzunarul gecii. Nu se știe niciodată. Chiar nu.

- Cred că tu și Sami ați putea realiza ceva cu adevărat... interesant, dacă ați lucra împreună, adăugă bătrânul.